

The background of the cover is a photograph of a beach at night. A human skull is placed on the sand, its face partially covered by a white cloth. In the background, the dark sea is lit up by bright, jagged lightning bolts striking down. The overall mood is eerie and mysterious.

STEFAN GRABIŃSKI

...zo špiritistických
seáns do srdca
ostrova duchov

OSTROV ITONGO

EUROPA

STEFAN GRABIŃSKI

EUROPA

This publication has been supported
by the ©POLAND Translation Program

Publikáciu z verejných zdrojov
podporil Fond na podporu umenia.

u. fond
na podporu
umenia

Stefan Grabiński
(1887 – 1936)

Stefan Grabiński *Ostrov Itongo*

Preklad © Tomáš Horváth 2018

Návrh obálky a grafická úprava © Martin Vrabec 2018 **bee@honey**

Sadzba © Milan Beladič (www.beeandhoney.sk) 2018

Ako dvadsiaty tretí zväzok edície Renfield

vydalo © Vydavateľstvo Európa, s.r.o. 2018

Prvé slovenské vydanie

ISBN 978-80-89666-69-0

OSTROV ITONGO

PRVÁ ČASŤ
KOVÁČOV SYN

V Bańkowej Woli

Dom stál na širšej pláni, pri križovatke zabudnutých ciest. Jedna z nich sa strácala kdesi v bezmedznej rovine, porastenej šedivníkom a suchou trávou, a druhá, ktorá ju šikmou čiarou križovala, sa neďaleko zužovala na chodníček a mizla v húštinách, ktoré sa ako dravé osadenstvo usalašili na druhej, západnej strane.

Vzdialenosť tohto miesta od ľudských obydľí ešte viac umocňovalo ticho – absolútne ticho už stáročia zakliatej pustiny. Dokonca aj čierne zhromaždenia krkavcov a vrán, ktoré sa sem na jeseň a v zime zlietavali na každoročné snemy, odohrávali sa v hluchom tichu, neskalenom krákaním. Len niekedy počas jari alebo v lete prešiel okolo nejaký tulák, ktorý sa sem náhodou dostal, alebo zaškrípotalo koleso povozu, ktorý zabľúdil v neznámych končinách. Nikto sa veru neponáhľal do Bańkowej Woli, toho škvaru pustej, jalovej zeme s rovnako pustým domom, v ktorom už celé veky nikto nebýval. Domom, čo stál osamotený, Bohom aj ľuďmi opustený medzi ramenami zbytočných ciest.

Tento dom a jeho okolie boli už odnepamäti neslávne známe. Bańkowa Wola patrila k tým nepočetným miestam, roztrúseným po zemi, ktoré akoby ťažila božia kliatba alebo diablovo znamenie.

Dom bol neveľký, prízemný, so šindľovou strechou. Jeho strecha, čierna ako smola, ktorá klesala k oknám nadmieru predĺženým rímsami, svojou smútočnou farbou kontrastovala s mŕtvolne bielymi stenami, vykukujúcimi spoza živého plota. Keď súmrak zastieral línie a kontúry, budova z diaľky vyzerala ako veľká tvár trpiaca smrteľnou chorobou, ktorá hľadá na svet apatickými očami. Občas vo večerných hodinách, hoci v prázdnom interiéri nebolo ani živej duše, dymilo sa z komína; husté sivohnedé chumáče vytekali z horného otvoru a lenivým pádom sa zo strechy kotúľali na záhradu. V jesennom čase sa vietor preháňal sem a tam otvorenými izbami, kvílil v úzkej pretiahnutej sieni a vášnivo trieskal dvermi. Počas jasných mesačných nocí sa zvnútra ozýval plač nemluvňaťa alebo tiahly srdcervúci ženský krik. Počas dlhých zimných večerov sa za oknami pohybovali akési nejasné postavy s rozmazanými obrysami, vynárali sa z hĺbky a zastali na prahu, alebo sa v prízračnom sprievode potulovali po prázdnej záhrade medzi rubášmi stromov.

Inokedy zasa bolo pod jedným z okien počuť, ako ktosi intenzívne pracuje: niekto urputne kopal zem a vyhadzoval ju rýľom z hlbkej jamy. V prázdnej kuchyni, pozbavenej všetkého domáceho náčinia, neraz po celú noc mleli žarnovy.

Záhrada, ktorá sa rozprestierala okolo domu, bola divoká a zanedbaná. Jablone a slivky, prihrbené vekom, už roky nikým neošetrované, sa stali úplne jalovými alebo rodili len trpké ovocie, z ktorého nebol žiaden úžitok. Celkom sa stratili chodníčky, ktoré úplne na nerozoznanie zarástli žihľavou, palinou a burinou; v tieni stromov sa rozmohli jedovatý durman, ľuľkovec zlomocný a rozpuk a parazitovali tam podivný ľuľok, prilbica, tetlucha a bodliaky. Počas sparných letných dní vanul od tej buriny štipľavý a jedovatý zápach, akoby vystríhal náhodného okoloidúceho pred návštevou tohto prekliateho sídla.

Keď jesenná temnota na zem prehadzovala plachty tieňov a tiahla poľami dlhými krokmi ako hnedý obor, ožívila duša záhrady, čo cez deň driemala: ozývali sa šepoty, vzdychy, čiesi prosby, zaprisahávania, rozliehala sa ozvena ťažkých krokov a potom zase šuchot, ako keď niekto opatrne našľapuje, alebo odrazu tupé žuchnutie pádu tela.

Občas sa čaro prenieslo aj mimo sféry domu a záhrady a ovládlo ich najbližšie okolie. Vtedy o polnoci tiahli po rozbiehajúcich sa cestách strašidelné procesie. Na čele kráčal akýsi človek o barľách a v ruke držal namiesto kríža opálené tlejúce poleno, za ním postava pripomínajúca kňaza v ornáte s podobizňou šibenice na chrbte a ďalej zástup prízrakov s hromnicami prevrátenými plameňom dole.

Stávalo sa, že sa sprievod odrazu objavil na križovatke ciest, prechádzal okolo domu spievajúc smútočné piesne a antifóny a rovnako náhle a nečakane zmizol v okrajovom poli na druhej strane. Keď procesia prechádzala okolo vstupnej brány do záhrady, ten, čo slúžil bohoslužby, zdvíhal ruky smerom k domu a robil nad ním znamenie kríža, no obráteným smerom, začínajúc zdola. Vtedy mu zvnútra odpovedala pekelná vrava zmiešaných mužských a ženských hlasov, ktorým kraloval hurónsky výsmešný, chechtavý smiech. Po chvíli všetko zamĺklo, svetlá pohasínali a dom sa znovu ponáral do ospalého ticha pustatiny...

V ktorýsi daždivý jesenný večer priviedla zvláštna náhoda do Bańkowej Woli dvoch ľudí. Uprostred toho najväčšieho lejaku vstúpil do siene domu mladý muž v poľovníckom oblečení. Náhlivo za

sebou zatresol dvere, zhodil gumený kabát, z ktorého cícerkom stekala voda, odložil pušku, stlačil gombík na elektrickom lampáši a začal sa rozhliadať po mieste, na ktorom sa ocitol.

– Opustená chalupa, – zamrmlal, pričom sa rozhliadal po štyroch izbách, ktorých interiéry svietili absolútnou prázdnotou v dokorán pootváraných dverách. – Úplne vyľudnené! Ani živej duše. A aký príšerný prievan! Takmer ide hlavu odtrhnúť.

Svedomito pozatváral okná.

– Alebo že by tu niekto umrel na nákazlivú chorobu? – zrodilo sa v ňom podozrenie. – V takom prípade som sa dostal z dažďa pod odkvap... Hm, no, čo sa dá robiť – nemám na výber. Každý nocľah dobrý.

Obišiel prázdne izby jednu po druhej.

– Aká je tu prenikavá zima!

Striasol sa od chladu.

– Zima ako v psinci! Ako tu mám spať v takej zime a na čom? Ani polena tu niet, čo by som si podložil pod hlavu. A čo ešte bude, keď mi prestane fungovať lampáš?

Perspektíva, že strávi noc v tme pri teplote niekoľko stupňov nad nulou sa mu vôbec nepáčila. Keď uvidel v jednej z izieb pec so zvyškami zuhoľnateného polena, vyvolal v ňom ten pohľad lákavú fatamorgánu živo horiaceho kozuba.

– Rozhodne musím zohnať palivo.

Rozpomenuť sa na pokrútené kontúry stromov, ktoré sa v jesennom súmraku hmlisto črtali navôkol domu. Znovu si obliekol kabát a svietiac si na cestu lampášom vyšiel zadnými dvermi do záhrady. Nesklamal sa: o chvíľu sa už vracal s náručou raždí a suchých konárov, zhodil svoju korisť do kúta pri dverách a svoju výpravu niekoľko ráz zopakoval. Zakrátko sa v sieni týčil poriadny štôš dreva na podkúrenie.

– A teraz zakúrime v „spálni“.

Vytiahol z vrecka noviny, rozprestrel ich na rošte pece, nahádzal do nej raždie a podpálil ho zapaľovačom. Vyšľahol plameň a v komíne zahučalo. Poľovník zhasil lampáš a len pri odbleskoch blkotajúceho ohňa preniesol všetku zásobu chrastia do izby. Čoskoro pocítil príjemné účinky tepla. Zhodil kabát, narovnal si ho pod hlavu a aký dlhý, taký široký natiahol sa na podlahu vedľa pece. V červenej žiare ohniska ostro vystupovali jeho energické mužné črty tváre oživené

párom prenikavých sivých očí. Ruky si podložil pod hlavu, uprel pohľad do stropu a odpočíval.

Bolo mu dobre. Ukonaný celodennými potulkami po lesoch a napolu stuhnutý od jesenného chladu vedel oceniť blahodarný vplyv ohňa a uzavretého miesta, ktoré poskytovalo ochranu pred dažďom a zimou. Tvrdé fošne podlahy pokryté prachom celých rokov sa mu zdali ako to najmäkšie lôžko a prázdna špinavá izba ako tá najpohodlnejšia spálňa na svete. Na dvore kvílił októbrový severák, po okených tabuliach stekali koráliky dažďových slz, v starej peci, natretej vápnom nabiele, veselo plápolal oheň a vábil na steny ježaté tiene. A v kúte cvrlikal osamelý cvrček... Ej, veru dobre bolo...

V sieni sa ozvali neisté, zakrádajúce sa kroky. Zdvihol sa a začal načúvať. Ktosi nesmelo zaklopal na dvere.

– Nech sa páči, vstúpte, – povedal povzbudivo „domáci pán“.

Dvere sa poodchýlili a na prahu zastala neobyčajne pôvabná mladá žena. Z jej dedinského kabátca zo sobolej kože a malého kalpaka cícerkom stekala voda.

Muž vyskočil zo zeme a pokynul jej, aby vstúpila. Na tvári krásnej panej sa zračilo zaváhanie. Skúmavo mu pozrela do očí. On sa usmial.

– Ryszard Krzepniewski, zeman z Radłowa, k vašim službám, – predstavil sa. – Nuž, čo sa dá robiť, vážená pani! Človek je niekedy vydaný na milosť a nemilosť zvláštnej zhode okolností. Koniec koncov, lichotím si, že ste natrafili na džentlmena, a ak zatiaľ nemáte naporúdzí iné útočisko, som pripravený sa s vami o tento prístrešok podeliť.

Odpovedal mu vdáčný pohľad čiernych očí, mimovoľne prifarbený koketnosťou so zdaním nevinnosti.

– Ďakujem vám, že ste mi túto situáciu uľahčili. Vskutku, moje momentálne rozpoloženie je bezvýchodiskové. Využijem preto vašu pohostinnosť, pokiaľ neustane tá strašná prietrž mračien.

– Radil by som vám, aby ste si zobliekli kabátce – je skrz-naskrz premočený. Ak dovolíte, pomôžem vám.

Mlčky poslúchla jeho radu a podala mu kabátce, aby ho zavesil k peci. V jase plameňov, ktoré vydával oheň, zreteľne vyvstala sošnosť jej bujne krásy: bola to pravá brunetka zvodných tvarov bedier i poprsia. Šaty, vyznačujúce sa diskretnou eleganciou, zdôrazňovali harmonickosť a štedré tvary jej postavy.

Udivená sa rozhliadla po izbe.

– Vy tu bývate?

Rozosmial sa, pričom ukázal rad zdravých, trochu dravých zubov.

– To je ale znamenitá domnienka! Ja, v tejto diere? Nič také. Som v tomto hostinci rovnako náhodný hosť ako vy. Uchýlil som sa do tohto príšerného domu pred dažďom. Stal som sa obeťou poľovníckej vášne. Pozvali ma na poľovačku do končín, ktoré sú mi absolútne neznáme, neprozreteľne som sa oddelil od zvyšku spoločnosti, keď som prenasledoval diviaka, ktorého som poranil, a zablúdil som v divokom hustom lese. Po celodennom blúdení, už keď sa zmrákal, som sa dostal na akúsi pustinu a na jej okraji sa črtalo toto osamelé sídlo. Chtiac-nechtiac, skrehnutý a premočený, som sa tu rozhodol prenocovať. Zdá sa, že dom nemá pána a pravdepodobne stojí už roky rokúce opustený. Jediné útočisko pre zablúdencov.

Žena hľadela zamyslene do rozžiarených útrob pece.

– Zvláštna zhoda okolností, – vravela hľadiac do ohňa, – nám obom prikázala doplávať do toho istého príšerného prístavu. Lebo aj ja som zablúdila do úplne neznámych končín. Znie to síce trochu neuveriteľne, ale je to holá pravda. Dnes ráno som sem pricestovala z veľmi ďalekého miesta a vystúpila som z vlaku na stanici vzdialenej určite aspoň niekoľko míľ či azda dokonca viac než desať. Pri staničnej budove na mňa už čakala brička. Nešípiac nič zlé som nasadla. Po ceste, niekde zhruba na desiatom kilometri uprostred lesa sa odrazu z neznámej príčiny splašili kone a unášali ma bohvie kam. Pohonič, pretože bol asi opitý, nevedel zvládnuť situáciu a zvalil sa do priekopy. Povož sa šialeným tryskom ďalej rútil hlbšie do lesných zákutí. Bola som bezmocná a napoly v bezvedomí som sa odovzdala rozbesneným koňom napospas. Po niekoľko hodín trvajúcim šialenom cvale medzi húštinami borového lesa zvieratá, šialené od hrôzy, pretrhli postroje a popruhy a rozcválali sa naslepo hlbšie do lesa, a mňa nechali v mdlobách na podlahe kabíny bričky. Keď som precitla, slnko už pomaly zapadalo. Bola som sama uprostred pustatiny. Vydesená som vyskočila z napoly rozdrúzganej drožky a začala som bez rozmyslu voslep utekať smerom k zapadajúcemu slnku. Zatiaľ padol súmrak a začalo liať ako z krhly. Hnala som sa z posledných síl a dostala som sa z boru na nejakú pustú rovinu porastenú vresom. Už bola tma, keď som dorazila do tohto domu. Z okien sa rozlievala žiara ohňa, ktorá mi

z diaľky ukazovala cestu. Nemala som iné východisko, nuž som zabúchala na dvere.

– Ako v rozprávke, – riekol Krzepniewski, keď vyčerpaná rozprávaním zamĺkla a uprene hľadela do ohňa.

– Ak dovoľíte, – pokračovala po chvíli, pričom mu nepozrela do očí, – zostanem inkognito. Musí vám postačiť informácia, že som vydatá a že moje krstné meno je Wanda.

– Plne rešpektujem vaše rozhodnutie.

– Vďaka.

– Ale, ale! Celkom by som bol zabudol, že sme doposiaľ nevečerali. A už som veru hladný ako vlk. Dovoľte, aby som vás u seba pohostil – jedzte, koľko vám hrdlo ráči.

Usmiala sa.

– Objavili ste tu niekde komoru? Cudzie vlastníctvo je predsa nedotknuteľné.

– Tým sa neznepokojujte, prosím. Ako staroveký mudrc nosím si všetko so sebou. Vo svojej poľovnickej tanistre mám ešte nejaké zásoby. Podelíme sa o ne, ako sa patrí na druhov v núdzi. Mám aj kvapku vína v ploskačke.

– Ako vidím, náležite ste sa na výpravu vybavili.

– Nuž áno, čo-to som si vzal pre strýčka Náhodu.

A začal na okennú rímsu vykladať potraviny.

– Najhoršie je, že nemáme stôl ani stoličky.

– Zdá sa mi, že som v sieni postrehla čosi ako klát na rúbanie polien.

– Hej? Výborne! Hneď ho sem dokotúlame.

Vybehol do siene a pri žiare ohňa, čo cez otvorené dvere prenikala ako úzka kytička lúčov, začal v pološere hľadať.

– Tu je! – zvolal triumfálne a doniesol do izby široký dubový klát. – Stolička by už bola. Ráčite sa posadiť?

– A vy?

– Ak dovoľíte, utáborím sa pri vašich nohách.

Priniesol provianty z okennej parapety a natiahol sa na dlážke, pričom sa opieral plecóm o klát.

– Nech sa páči, rozdeľte nám poživeň; len, prosím vás, spravodlivo, – dodal, keď spozoroval, že každý lepší kúsok prideluje jemu.

– Máme ešte v rezerve konzervu sardiniek. Hneď ich otvorím.

S pomocou kľúča odroloval plechové veko.

– Treba to zapit' vínom.

Podal jej baňatú poľnú fľašku, obšitú kožou, s pohárikom namontovaným na hrdle.

– Tokajské? – spýtala sa, keď opatrne nalievala.

– Áno.

– Znamenité! Okamžite cítim starú dobrú značku.

– A preto ste vypili len dopoly?

– Polovicu som nechala pre vás. Alebo sa vám azda po mne hnuší?

Šibalsky mu pozrela do očí.

Zvyšok do seba obrátil na dúšok.

– Budem vedieť čítať vaše myšlienky, – doberal si ju. – Aspoň tak sa hovorí, keď dvaja pijú z jedného kalíška.

Vrátila mu pohľad.

– A ste na ne veľmi zvedavý?

Chcel čosi odpovedať, no gestom ruky ho zadržala.

– Pst! Nepočuli ste nič tam v sieni?

Neochotne vstal a začal načúvať.

– To sa vám len zdalo, – upokojoval ju po pár sekundách. – To len vietor brúsi okolo domu.

– Pre každý prípad treba zahasprovať dvere v sieni.

Vsunul do pece kus odlomenej haluze, vyčkal, kým nezačala horieť, a takto si svietiac vyšiel na chodbu. Na dverách neboli závary ale len obyčajné, značne zhrdzavené háčiky. Upevnil ich v otvoroch a zaskrutkoval. Potom sa vrátil do izby.

– Neznepokojujte sa. Niet tam ani živej duše. Dvere som zaprel.

Pani Wanda prihodila ražďia do ohňa.

– Som zvedavá, koľko je hodín. Musí byť už neskoro, lebo som strašne ospalá.

– Je dvanásť preč. Posteliam vám svoju kazajku na dlážku; ako poduška vám musí poslúžiť zväzok vetiev, cez ktorý prehodíme váš kabátec.

– A vy?

– Budem driemať opretý o tento klát a budem udržiavať teplo domáceho kozubu.

– To máte teda peknú perspektívu!

– Čo sa dá robiť, bývajú aj horšie situácie. Vari nie sme mladí?

Uprel na ňu obdivný pohľad. Tentoraz rozhovor prerušila zreteľná ozvena krokov. Nieкто sa prechádzal v sieni. Pani Wanda inštinktívne lapila Krzepniewského ruku.

– Teraz ste to už počuli?

– Počul. Zrejme ešte pred nami nieкто vošiel do domu, ukryl sa v jednej z izieb na druhej strane a teraz chodí po sieni.

– Nemohol by to byť azda vlastník tejto chajdy?

– V takom prípade by nemal dôvod skrývať sa pred nami a smelo by sem vošiel. Hneď to musíme zistiť. Ak dovolíte, zájdem do siene. – povedal a jemne si vyslobodil ruku z jej křčovitého zovretia.

– Len vás prosím, nechod'te mimo domu: nechcela by som v tejto izbe zostať sama. Mám akýsi neurčitý strach. Ach! Počujete to? Stále sa tam prechádza. A aká ťažká je tá chôdza, akoby sa vliekol...

Vskutku bolo za dvermi počuť šuchtavé kroky kohosi, kto akoby bol obutý v krpcoch upletených z lyka.

– Kto je tu, dočerta? – zakričal Krzepniewski, prudko otvoril dvere a pohľadom prevrtával tmavé priestranstvo siene.

Kroky prestali. Krzepniewski zamieril lúč svetla z elektrického lampáša do hĺbky chodby, no neobjavil nikoho.

– Prosím, vráťte sa sem ku mne, – začul za sebou Wandin šepot. – Bojím sa...

– Musím prezrieť druhú stranu domu; možno sa náš nevitáný hosť ukryl práve tam.

– Nie, nie! – protestovala vydesene. – Nevydržím tu sama ani okamih!

– Tak žeby sme tú prehliadku absolvovali vo dvojici? – navrhol žartovným tónom. – No tak, nesprávajte sa ako dieťa. Taká veľká a pekná pani...

– Isteže. S tým súhlasím.

Ked' vstúpili do siene, silno ho uchopila za rameno.

– Teraz sa cítim bezpečnejšie.

Lúčom elektrického svetla zalial vchodové dvere aj zadný vchod do záhrady.

– Je zahasprované, – skonštatoval. – Takže vtáčik ešte neuletel. Určite ho nájdeme v jednej z náprotivných izieb.

– Máte pri sebe zbraň? Môže sa nám zísť.

Krzepniewski pozrel na svoju ručnicu opretú v kúte siene.

– Je nabitá?

– Samozrejme, no radšej by som ju nepoužíval. Mám tu niečo lepšie.

Ukázal na kolbu revolveru, ktorá mu vytrčala z puzdra na ľavom boku.

– Majte ho pre každý prípad nachystaný.

– Ako myslíte, – prisvedčil a vzal zbraň do ruky. – A teraz hor sa vpred!

Otvoril dvere vedúce do prvej izby na ľavej strane a vstúpil aj so zdráhajúcou sa ženou.

Znovu sa spýtal: – Kto je tu?

Ako odpoveď sa zo susednej izby ozval pekelný rámus. Svetlo lampáša behalo po stenách a podlahe, no osvetlilo len prázdny interiér. S namiereným browningom prešiel Krzepniewski do druhej izby. No ani tu nikoho nenašiel. Cez dvere vo vnútri sa dostali naspäť do siene. Dvere po oboch stranách boli zahasprované ako predtým. Vtedy sa žena pritúlila k mužovi – chvela sa a bola bledá.

– Straší tu. Je to dáky prekliaty dom. Utekajme stadiaľto!

Ozvalo sa tiahle zakvílenie jesenného víchra a šumenie prudkého dažďa.

– A kam? Do tej víchrice? Musíme tu prenocovať a zostať až do rána.

Mlčky sa tomu rozhodnutiu podvolila. Vrátili sa do „svojej“ izby. Krzepniewski prihodil do ohňa suché halúzky a ten vyšľahol jasným plameňom a rozjasnil už opäť potemnený interiér.

– Hádám si trochu odpočinite.

Rozprestrel na zem svoju kazajku.

– Ste unavená zážitkami tohto podivného dňa – podivného pre nás oboch.

Preložila na dvakrát svoj kabátec, položila ho na trs raždia ako vankúš a ľahla si na jeho kabátec tvárou k ohňu.

– Posadte sa sem ku mne, prosím, – požiadala ho. – Budem sa cítiť bezpečnejšie a možno tak skôr zaspím.

Vyhovel jej, priguľfal klát k jej provizórnemu lôžku, posadil sa naň a chytil jej ruku do svojich dlaní.

– Tak dobre, – povedala a zatvorila viečka oťaženej ospalosťou. – Som ešte stále len veľké decko a strachopud, nie je tak?

– Ste ľúbezna, nádherná žena, – odvetil, hladkajúc jej bezvládnú ruku.

– Čože? Vari mi strúhate komplimenty? Prosím, ovládajte sa, – bránila sa zvyškami svojej vôle, oslabenej únavou a emóciami. Odťahla ruku, podoprela si hlavu laktom a pozrela smerom k dverám.

– Chcel som vás len upokojiť, – ospravedlňoval sa. – Smiem si zapáliť?

– Isteže, nech sa páči.

Ako vytiahol tabatierku a škrtol zápalkou, pocítil, že ho nervózne chytila za rameno.

– Pozrite na dvere, na kľúč.

Krzepniewski sa pozrel a sledoval, ako sa veľký kľúč, ktorý bol z vnútornej strany zasunutý v zámku, pomaly obrátil sprava doľava.

– Vietor, prievan či ký d'as? – zamrmlal a postavil sa, aby sa pokúsil zabrániť ďalšiemu pretočeniu kľúča.

Nepodarilo sa mu to však. Akási sila, mocnejšia od neho, prekrútila kľúč o tristošesťdesiat stupňov a s cvaknutím ho vtiahla do zámku.

– Sme tu uväznení, – šepľala Wanda. – Prečo len sme z tohto prekliateho miesta neutiekli?

– Upokojte sa. Veď kľúč je predsa v zámke na našej strane. Hocikeydý môžem otvoriť.

A naskutku sa aj pokúsil premeniť svoje slová na čin. No všetko jeho úsilie sa ukázalo byť márne. Kľúč sa ani nepohol. Uchopil teda kľučku a chcel otvoriť dvere násilím. Nepoddali sa.

– Hlúpe žartíky, – povedal znechutene a vrátil sa k pani Wande. – Koniec koncov, v krajnom prípade môžeme vyliezť cez okno. Ale čo sú toto za infantilné kúsky?!

– Nevravte tak, nepravte tak! – prosila ho. – Načo zbytočne provokovať?

V tom okamihu sa dvere pomaly do polovice otvorili. Krzepniewski ich zúrivo rozrazil dokorán a naslepo trikrát vystrelil smerom do siene. Ako odpoveď začul odkiaľsi zhora nad sebou surový, bezcitný smiech a výkrik Wandy. Vrhol sa s lampášom k druhému koncu siene. Tu si všimol schody na poschodie. Bez rozmýšľania sa začal štverať hore, odkiaľ stále doliehali salvy smiechu. Keď dospel na koniec schodov a nohou vyrazil dvere do podkrovia, odrazu všetko zamĺklo. Vo svetle lampáša uzrel malú izbičku plnú pavučín, zavalenú rárohami kusov starého nábytku, obručami zo sudov a hoblinami. Nebol tam nikto. Nadávajúc a nervózne si pritom poštipkávajúc

fúzy, urýchlene zišiel na prízemie a vrátil sa do izby. Tu si všimol, že Wanda zamdlela. Poľovníckym nožom jej vypáčil zuby a vliat do úst trošku vína. Vzdychna, otvorila oči a krčovitvo ho objala okolo krku. Zo všetkých síl sa k nemu pritúlila. Hruďou jej začali otriasať tiché vzlyky a jej ústa, roztúžené, hľadali jeho ústa.

A tak, na hranici strachu z neznámeho a túžby, medzi krásou života a ohromením z temnoty „druhej strany“, sa mu oddala. Oči im zaclonila hmla šialenstva a purpurovou plentou ich ohradila od zlých čarov tohto domu. Oddávali sa navzájom v sladkej náruživosti, hluchí a slepí voči všetkému, čo sa dialo vôkol nich. Vzájomne ukájali túžbu svojich mladých, zdravých tiel, ľahostajní voči okoliu, voči celému svetu. Muž a žena! On a ona!

V naivnej detskej nevedomosti naplňali vôľu temných osudových síl, ktoré ich oboch priviedli do tejto podivnej izby na hodinu ľúbostného aktu. V extáze opojenia nevideli tváre prízrakov, ktoré sa nad nich nakláňali s enigmatickým úsmevom masiek a sledovali ich milostnú hru; nepočuli navôkol seba tajomné hlasy a šepoty. Prepletení v milostnom objatí nevedeli, že naplňajú túžby „z druhej strany“, že čin, ktorý dokonali ich telá v triaške rozkoše, je niečo, na čo sa tu čakalo už celé roky, ba azda stáročia...

* * *

Tak bolo počaté dieťa, ktoré od kolísky ovplyvnili sily záhrobia.

* * *

Nadránom, po noci hrôzy a šialenstva, sa muž a žena, ktorých na okamih spojila chiméra osudu, rozišli každý svojím smerom, aby sa už nikdy viac nestretli.